

När regnet slutat falla

När regnet slutat falla
och solen glimmar ner
mellan molnens sköra sprickor
på änglalikt maner.
Då vaknar livet åter,
på varma strålar buret fram
efter vätans ilskna droppar
som vinterns köld förnam.

Då mörkrets slöjor svunnit
hörs åter fågelns sång.
Den tystnade så spöklikt
i köldens vassa fång.
Nu bugar åter gräset
i vindens ljumma svall
där droppen på strået glimmar
som gnistrande kristall.

När regnet slutat
falla tittar djuren näpet ut
från skrymslet som varligt värmdes
i skurens bryska minut.
De fångas genast åter
av sitt ivrigt ystra värv
att söka livets föda
i naturens knappa skärv.

Av sommarsolens värme
flyr regnets friska fukt
ur jordens mörka mylla
att som moln få bära frukt.
Då hopas åter mörkret
i kretsloppet av liv
och regnet börjar falla
i högsta maktens giv.

(Text och musik: B. Olander 1999)

